

Шляхи розвитку державно-правової політики України в контексті інтеграційних процесів

Волошина І.П., слухач 6-ВС курсу ННІЗН НАВС

За конституційним принципом правова політика може змінюватися з позицій досягнення верховенства права іншими суб'єктами правотворення, зокрема Президентом України, який у межах конституційних повноважень стимулює підзаконними актами саме цю сферу, оскільки вона найбільш наближена до природних прав людини. Прийняті ним акти мають важливі прояви подекоди доповнюють закони, які складають галузеві підсистеми законодавства [1, с. 17].

Проте найбільш конкурентоспроможним залишається парламентський нормативізм (законодавча сфера). Пояснюється це тим, що в кожному суспільстві домінуючим є нормативний підхід розуміння законодавства, оскільки природне право і соціологічна основа праворозуміння мають, швидше, рамковий характер, ніж безпосередній вплив на правову політику. Роль і значення Верховної Ради України для побудови правової держави сьогодні унікальні. Але яка при цьому має бути «правова політика»?

Учені-юристи визначають політику як сферу діяльності, пов'язану з відносинами між різними соціальними групами, ядром якої є здобуття, утримання й використання державної влади, для організації соціального життя.

Головним суб'єктом формування правової політики є державна влада. Особливу зацікавленість у правовій політиці виявляють парламент, уряд, Президент. Для них важливо набуття та утримання державної влади, а також здійснення соціально корисної діяльності. Право при цьому здійснює упорядковуючий, регулюючий вплив на політику. [2, с.86].

Зазначений висновок випливає із змісту права як владного нормативного регулятора суспільних відносин та його співвідношення із законодавством як основної форми вираження права. Водночас відносини у сфері політики є одним із видів суспільних відносин, які є одним з напрямів регулюючого впливу права. З давніх часів вважається, що право впорядковує й обмежує діяльність всіх членів суспільства. Правова політика дає змогу суспільству усвідомлювати мету і завдання прийняття тих чи тих законів.

Оцінюючи здобутки України в цій невід'ємній сфері державної політики, можна відмітити декілька головних здобутків. Передусім це стосується утвердження України як незалежної держави та мирне співіснування зі своїми сусідами. Однак, вживаючи спортивну термінологію, відзначимо: мало здобути почесне місце, його треба утримати. Щодо «утримання» незалежності сьогодні, напевне, вже ні в кого не виникає сумнівів. Хоча велика кількість завдань, успішність реалізації яких наповнює зовнішню політику ефективністю, залишається невиконаною [3, с.311].

Слід відзначити декілька напрямів наявного прямого впливу права на політику:

а) закріплення політичного ладу суспільства, порядку формування і функціонування державних органів, виборів, діяльності політичних організацій, визначення політичних свобод громадян;

б) надання легітимності політичним рішенням;

в) установа меж політичної діяльності.

Стосовно політичної діяльності право сьогодні повинно стати її стабілізаційним чинником, установаючи, визначаючи і закріплюючи в нормах

законодавства межі цієї діяльності, але без зазіхання на конституційні права і свободи громадян.

Сьогодні можна, підсумовуючи, переконатися в тому, що складності і стихійність розробки і внесення численних законопроектів для розгляду Верховною Радою України можна було б уникнути, якщо була б прийнята Концепція правової політики, відповідно до якої повинні бути побудовані законотворча діяльність Верховної Ради України та підзаконна нормотворчість. Унесений на виконання конституційних положень проект закону про основні засади внутрішньої і зовнішньої політики має визначити і пряму необхідність розробки Концепції правової політики [4, с.68].

За умови сучасного загострення в Україні багатьох економічних, соціальних, політичних та інших суспільних проблем, конкурування демократичних засад державного життя із правопорядком і законністю, наслідком якого є послаблення правового режиму забезпечення прав і свобод людини, на наш погляд, стабілізаційний вплив Концепції правової політики очевидний.

На жаль, практику нормотворчої діяльності стосовно закріплення концептуальних засад розвитку вітчизняного законодавства та правової політики не можна назвати системною. Так, концепції, прийняті на рівні різних за юридичною силою нормативних актів, стосувалися або питань галузевого розвитку, або окремих питань розвитку вітчизняного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Рабінович П.М. Загальна концепція правової реформи в Україні: до характеристики вихідних засад // Вісник Академії правових наук України. - 2006. - № 1. С.17.
2. Конституції і конституційні акти України. Історія і сучасність / За ред. Ю.С.Шемшученко. - К.: Ін-т держави і права ім. В.М.Корещького НАН України, 2007. - С.86.
3. Воронов І. Правова держава як взаємообумовленість двох формуючих понять: держави і права // Актуальні проблеми політики: Збірник наукових праць. - Випуск 15 / Гол. ред. С.В.Ківалов/. - Одеса: Юридична література. - 2006. - С. 311.
4. Аналіз державної політики в Україні: навчальна дисципліна, сфера професійної діяльності, галузь прикладних досліджень. Збірка документів і матеріалів/ Укл. О.І.Кілевіч, В.В.Тертичка. - К.: «К.І.С.», 2006. - С.68.

Особисті права та свободи людини й громадянина в Україні та їх утвердження і забезпечення у діяльності міліції

Данилюнок Н.Д., курсант ННІПФПСКМ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Барчук Г.І.*

Одним з основних і найважливіших завдань працівників органів внутрішніх справ є забезпечення та утвердження особистих прав і свобод людини й громадянина в Україні. Діяльність міліції підпорядкована загальній меті, яка випливає зі ст..1 Закону України «Про міліцію»: «Захист життя і здоров'я, прав і свобод громадян... « та ст..5 «Діяльність міліції та права громадян». Права та свободи людини - це найбільша суспільна цінність, особливо у цей складний та несприятливий період в історії сучасної української держави. Але попри всі надзвичайні події, які відбуваються протягом останніх років, питання захисту прав і свобод людини набуває все більш широкого вираження та осмислення, стає актуальним і розповсюдженим, а їх забезпечення - це найголовніший обов'язок працівників правоохоронних органів, особливою частиною міліції.

«Людина прийшла до суспільства не для того, щоб мати менше прав, ніж вона мала раніше, а для того, щоб ці права краще оберігати» - справедливо наголошував Т.Пейн. Положення Конституції України свідчать про прагнення держави до неухильного забезпечення прав людини та громадянина, про закріплення їх нормою повсякденного життя суспільства і головним напрямком